

WINNIE EN DE FLOPSIES
DE MAGISCHE CIRKEL

Ander werk van Wim De Vos bij Clavis

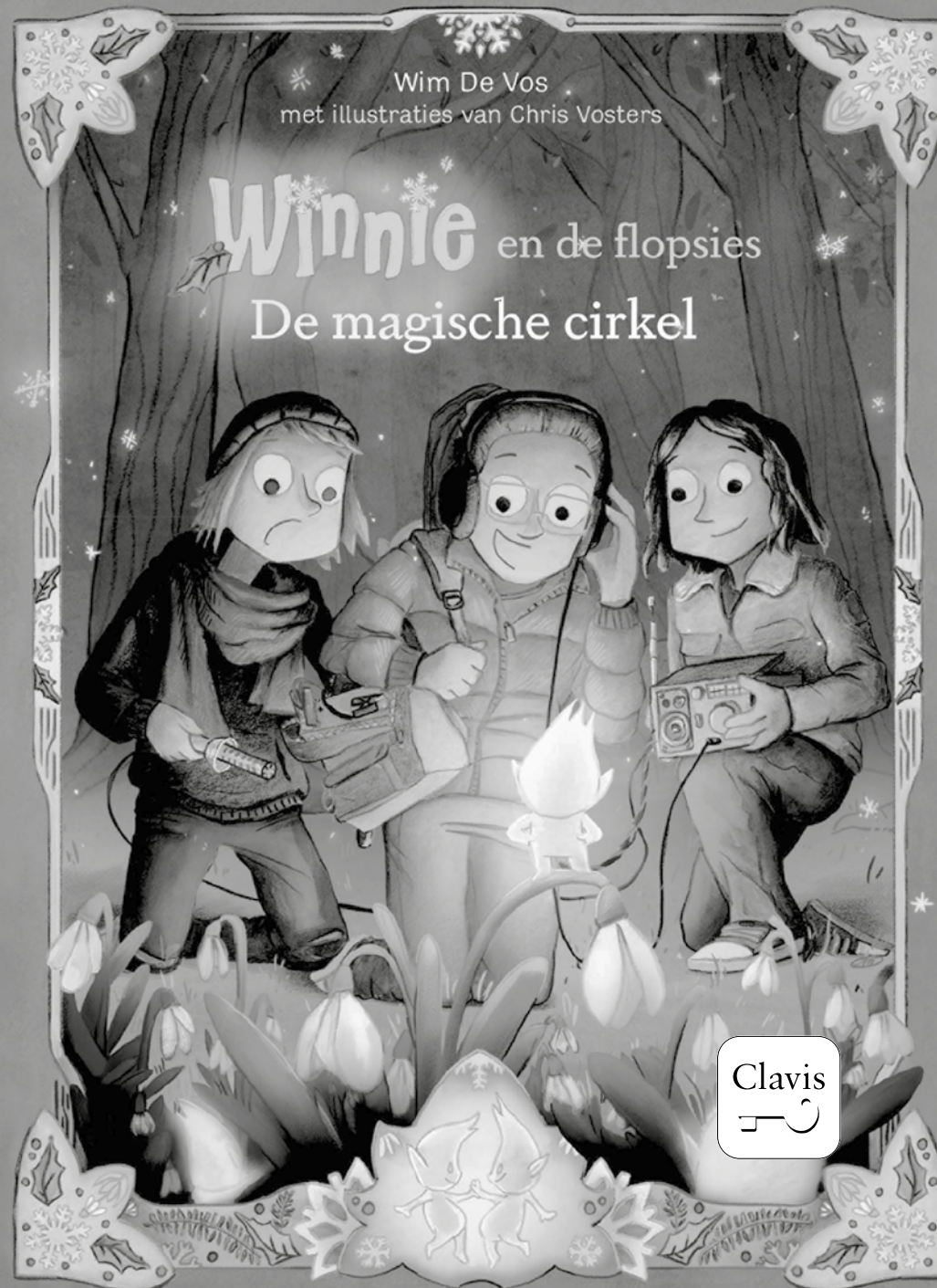
Winnie en de flopsies

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Wim De Vos
Winnie en de flopsies. De magische cirkel
© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Omslagontwerp: Clavis Studio
Illustraties: Chris Vosters
Trefw.: natuurbescherming, vriendschap, verbondenheid, fantasie
NUR 283
ISBN 978 90 448 5783 2
D/2025/4124/302
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com
www.winnieendeflopsies.com
www.chrisvosters.be

Voor Bas en Rosalie

‘Er zitten meer levende wezens in een handvol bosaarde
dan er mensen zijn op deze planeet.

Alleen wie de bomen kent, kan ze beschermen.’

Peter Wohlleben, *Het verborgen leven van bomen*
(A.W. Bruna Uitgevers, 2016)

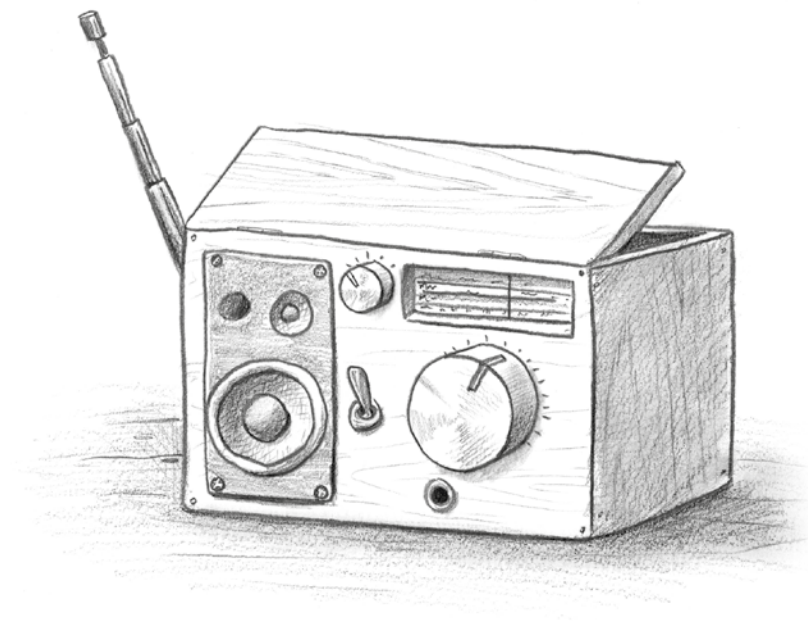
Proloog

Krist Holgerhoff fronsst zijn wenkbrauwen. Hij zit in zijn werkhuis achter in de tuin en denkt na. Naast hem staat een metalen gereedschapskist, waar hij om de zoveel tijd iets uit haalt: een schroevendraaier, een Engelse sleutel, een breekmes, een kniptang.

Voor hem op een lange, blinkende werktafel staat een gelakte houten doos waarin hij aan het werk is. Zijn handen gaan in en uit de doos en soms verdwijnt zelfs zijn hele hoofd erin. Vanbinnen is het een wirwar van draden, schakelaars, knoppen, minigloeilampen, zoemertjes, antennes en computerchips, en hier en daar ook stukjes aardappelchips, die Krist er gisteren in heeft laten vallen. Soms krijgt hij honger als hij aan het werk is.

Na een halfuur wriemelen, knippen en draaien strekt hij zijn rug en zucht. Een diepe zucht. Krist zet een deksel op de doos en draait voorzichtig aan de knop die hij net nog op de buitenkant heeft gemonteerd. Naast de draaiknop begint een verticaal lijntje achter een raampje naar links te schuiven. Het lijntje passeert een rij cijfers die Krist onder het raampje heeft genoteerd. Af en toe kraakt er iets

uit de luidspreker die naast de draaiknop staat, maar het grootste deel van de tijd hoort hij alleen maar ruis.

‘Potverdrrrr...’ vloekt hij binnensmonds. Alweer mislukt! Na drie minuten aan de knop draaien geeft hij het op en vloekt nog eens, harder nu.

‘Potverdraaid!’

Hij staat op en met een harde klap van de deur verlaat hij het werkhuis en gaat door de tuin naar het huis. Het paadje is geplaveid met grote betonnen tegels die overgaan in een groot betonnen terras dat bijna de hele tuin bedekt. Kun je wel van een tuin spreken als er vooral betonnen tegels liggen? De enige plaats waar de natuur een beetje haar gang mag gaan, is een strookje achter het werkhuis, ongeveer zo breed als een meetlat uit de klas. Een paar sneeuwkllokjes

staan er in een bosje bij elkaar in de harde, koude grond en leunen in stilte tegen de betonnen schutting die de ‘tuin’ ommuurt.

Krist Holgerhoff opent de achterdeur en schenkt, nog steeds met een donderwolk boven zijn hoofd, een metalen kop vol loeihete thee. En precies op het moment dat de thee zijn lippen raakt (‘Potverdrrrr, da’s heet!’), begint de doos met draadjes en lampjes en knoppen in het werkhuis te praten. Er is niemand die het hoort, maar door de luidspreker klinken, heel zachtjes, acht fijne stemmetjes, volledig in paniek.

‘Wat is dat?’

‘k Hoor ... wielen.’

‘Bulldozers!’

‘Pletwals!’

‘Vluchten!’

‘Snatch!’

‘Roetsj!’

‘Hopsa!’

Suffe gesprekjes

Winnies hoofd ligt tegen het raam van de auto. Het sneeuwt, maar in de wagen is het lekker warm. Ze kijkt naar buiten en ziet de zachte vlokken tegen de auto's en het asfalt knallen. De autosnelweg is een slagveld voor sneeuwvlokken, denkt ze.

Als ze de snelweg verlaten en door de dorpjes rijden, waar de kerstverlichting de sneeuw nog meer op sneeuw laat lijken, krijgt ze het steeds warmer, want ze komen steeds dichterbij tante Bernie, en dus ook steeds dichterbij Stiem.

Vorige zomer, amper vier maanden geleden, verbleef ze de hele vakantie bij haar oudtante Bernie (of Bernadette, zoals mam haar noemt). Tante Bernie bleek al snel de leukste oudtante die je je kunt inbeelden: ze kookt het meest fantastische eten, ze speelt elke dag op de piano en ze weet altijd precies wat Winnie denkt of wat ze nodig heeft. Winnie weet nog steeds niet hoe tante Bernie dat doet.

Ja, vorige zomer had ze de tijd van haar leven gehad. En dat kwam niet alleen door tante Bernie.

Ze ontmoette ook Stiem, de buurjongen die aan de andere kant van het bos woont en tante Bernie vaak komt helpen in de tuin. Hij weet echt alles van tuinen en deed niks liever dan dat allemaal aan Winnie vertellen. En er was véél te vertellen, want de grote, wilde achtertuin van tante Bernie is bijzonder. Winnie had met open mond zitten kijken toen ze voor het eerst een flopsie zag. En met open mond, nog steeds, had ze geluisterd naar wat Stiem haar had verteld over de flopsies in de tuin. Ze zijn zo groot als een grote knikker, zijn door een heel sterke band met elkaar verbonden en zijn steeds met z'n achten. De Achtheid, zo noemen de flopsies dat. Elke flopsie is met een mens verbonden, een snoer. Dat moet zo, had Stiem gezegd. Anders kan de flopsie niet overleven. Winnie was pas helemaal verbaasd toen ze ontdekte dat ook zij, net als Stiem en tante Bernie, verbonden was met een flopsie. Zij was het snoer van Witstermie, de liefste en witste flopsie die er is. Ze was haar beste vriendin geworden.

Twee heerlijke zomermaanden lang was Winnie bij tante Bernie geweest en het was de leukste vakantie ooit geworden. Vooral nadat ze er samen met Stiem in geslaagd was om de Achtheid te redden. Dat avontuur was niet alleen heel spannend geweest, het was ook het meest magische en ontroerendste dat Winnie ooit had meegemaakt. En dat had ze allemaal te danken aan die kleine flopsies.

Pap stuurt de auto door de straten, die steeds smaller lijken te worden. Ze rijden steeds verder weg van de bewoonde wereld, en steeds meer de bossen in. Het verschil met de stad waar Winnie woont, wordt alsmáar groter. Ze kan niet wachten om iedereen terug te zien: de vrolijke tante Bernie en de acht schattige flopsies: de taterende Grienie, de ondeugende Reddels, Bouwelsels en Greffels, Jollie en Blakkie, de piepjonge Kwarellie en Witstermie, het liefste wezentje dat ze kent. En natuurlijk Stiem.

Zou hij bij tante Bernie zijn als ze straks aankomen? En hoe zal het zijn om hem terug te zien? Net voor ze aan het eind van de zomervakantie weer naar huis moest, hadden ze elkaar een zoen gegeven in de tuin. Een echte zoen. Maar Winnie weet nog steeds niet goed wat dat betekent. Zijn ze nu samen?

Ze hadden berichtjes gestuurd, meestal behoorlijk suffe, een beetje zoals hun gesprekken. Maar ergens in november kwamen er van de ene dag op de andere veel minder berichtjes. Het was natuurlijk voor iedereen druk geweest: Winnie had voor het eerst echte examens gehad en daar had ze veel tijd in moeten stoppen. Te veel, vond ze. Dus ook Stiem zou wel andere dingen aan zijn hoofd hebben gehad. Maar tussen de regels door merkte ze dat er ook iets anders aan de hand was. De berichtjes van Stiem werden steeds korter en ze leken steeds minder te betekenen. Toch kreeg ze het nog altijd warm als ze aan hem dacht. Er kwam dan een vreemd gevoel in haar buik, een gevoel dat ze niet eerder had gehad. Zou hij er staan, straks, als ze zouden aankomen? Of zou hij haar al bijna vergeten zijn? Het was tenslotte vier maanden geleden ...

De auto draait een dicht bos in en hoge, kaarsrechte dennenbomen

verschijnen overal om hen heen. Nu zijn ze er echt bijna, weet ze.

Winnie lijkt wel te gloeien nu. Ze gaat rechtop zitten en ziet een grote kring op de plek waar haar hoofd net nog tegen het koude glas leunde. Als pap de auto voor het huis van tante Bernie parkeert, tuurt Winnie eerst nog door de voorruit. Zal ze al uitstappen? De sneeuwvlokken zijn nu zo dik dat ze amper iets kan zien. Ziet ze Stiem staan? Of is dat tante Bernie in de deuropening?

‘Wel, kom je nog?’ zegt mam vrolijk. ‘Of ben je in slaap gevallen?’

William springt uit de auto en spurt de trap naar de voordeur op. Hij houdt zijn paarse panter in de lucht en maakt grommende geluiden terwijl hij door de sneeuwvlokken naar het huis loopt. Winnie hoort hem luid roepen: ‘Tante Bernie, tante Bernie, we zijn er!’

Als Winnie uitstapt, is William al nergens meer te zien.

De voortuin is één groot donsdekbed dat wordt uitgeschud: overal dwarrelen dikke vlokken naar beneden. Sommige lijken wel weer naar de wolken omhoog te schieten, alsof ze zich bedacht hebben en toch niet willen neervallen vandaag.

Ze wil zo graag naar binnen, de warmte in, tante Bernie een knuffel geven, Witstermie tegen haar wang leggen en knuffelen, maar ze is te nerveus. Het lijkt wel of ze niet meer kan bewegen van de zenuwen.

Mam merkt het. Ze doet Winnies portier open en reikt haar een hand. Eindelijk komt Winnie toch weer in beweging. Arm in arm lopen ze door de dikke sneeuwvlokken naar binnen, het warme huis in.

Winnie kan niet geloven hoezeer mam veranderd is sinds de zomer. Zo kortaf en druk als ze vroeger was, zo vrolijk en rustig is ze nu. En dat allemaal omdat ze vorige zomer haar flopsie heeft

teruggevonden, net als Winnie eigenlijk. Er staan nu weer bloemen in de kamers thuis en de band met de kleine wezentjes, die mam vergeten was, is sterker dan ooit. Winnie weet dat ook mam niet kan wachten om haar flopsie weer te zien, de blauwe Bouwelsels.

Als ze bij de voordeur komen, staat tante Bernie hen met open armen op te wachten. Ze heeft een gebreide rode trui aan met grote witte kerstrozen op. Haar dikke grijze krullen zijn langer dan afgelopen zomer, maar ze wippen nog steeds fel op en neer.

‘Dag Bernadette,’ zegt mam, en ze wil haar tante een knuffel geven, maar die duwt haar kordaat het huis in en keert zich meteen naar Winnie.

‘Hé,’ moppert mam, ‘word ik zomaar aan de kant geschoven?’

‘De belangrijkste mensen eerst,’ zegt tante Bernie, en ze sluit Winnie in haar armen. Winnie moet meteen lachen.

‘Dag meissie,’ zegt tante Bernie. ‘Hoe gaat het?’

‘Prima,’ liegt Winnie, want de zenuwen gieren door haar lijf. Ze zou beter moeten weten: voor tante Bernie kan ze geen geheimen houden. Tante kijkt Winnie kort aan, knikt en fluistert dan in haar oor: ‘Hij is hier, hoor. In de keuken.’

Hoe doet ze dat toch? vraagt Winnie zich af. Ze hebben elkaar vier maanden niet gezien en vanaf het eerste moment raadt tante Bernie wat er in haar hoofd omgaat.

Aan de tafel in de eetkamer is pap al van een notenkransje aan het knabbelen, zijn op drie na favoriete koekje. Hij heeft een uitgesproken volgorde wat hij het lekkerst vindt, maar hij eet werkelijk alles wat hij kan krijgen.

‘Zelf gemaakt?’ vraagt hij met volle mond aan tante Bernie.

‘Natuurlijk,’ antwoordt mam in haar plaats. ‘Bernadette heeft nog nooit koekjes in de winkel gekocht, toch?’

William zit op de dikke mat in de woonkamer en laat Michelangelo van *Teenage Mutant Ninja Turtles* op de rug van Panthor rijden, de paarse panter uit *Masters of the Universe*. Hij is verzot op die tekenfilmpjes uit de jaren tachtig.

Stiem staat achter in de kamer. Winnie ziet hem meteen en loopt op hem af. Hij steekt zijn armen een beetje uit, maar laat ze dan wat aarzelend weer zakken. Ook Winnie weet niet wat ze precies moet doen. Ze wil wel knuffelen, maar het gebeurt niet.

